

(Ass. Press). Det britiske forbund besluttet i dag at spille kamp mot Danmark i forbindelse den britiske utstilling i København, september i år. Det ble også tatt en stemmelse om en kamp mot Frankrike ved slutten av sesongen 1948-49.

Fra den russiskfødte journalist R. Jankov har Aftenposten mottatt følgende:

Mikolajzyks lange artikkelserie er ikke bare i høyeste grad ensidig og subjektiv, full av skryt og selvgodhet, den inneholder også mange direkte løgnaktige påstander, som ikke bør stå uimotsagt. Jeg skal nevne noen:

Grensepørsmålet: Da grensen mellom Russland og Polen skulle fastsettes etter den første verdenskrig, foreslo den daværende engelske utenriksminister Curzon en linje som tok hensyn til det etnografiske og språklige skillet mellom hviterussere og ukrainerne på den ene side og polakerne på den annen. Men de polske sjåvinister benyttet seg av Russlands svakhetstilstand til å bemektige seg en deler bit av Hvite-Russland og Ukraina samt besette Vilnaområdet, som av Versalleskonferansen var blitt tildelt Litauen. I 1939 ble Vest-Ukraina og Vest-Hvite-Russland befridd av Sovjet-armeen. Dette er historiske fakta. Men Mikolajczyk søker gang på gang å innbille leserne at Vest-Ukraina og Vest-Hvite-Russland er legitime polske områder. Han snakker om at «Stalin, på Teheran-konferansen hadde tilranet seg halvparten av Polen» (Ap. nr. 26), og at «Russland ikke hadde mere rett til halvparten av vårt land (dvs. Vest-Hvite-Russland og Vest-Ukraina — R.J.) enn det hadde til den del av USA., som strekker seg fra Atlanterhavet til Mississippil!» At en forhenværende statsmann kan tale så tappelig! «Jeg kan», skriver han i Ap. nr. 34, «ikke akseptere Curzonlinjen. Jeg har ingen myndighet til å gi avkall på 48 pst. av vårt land og 5 mill. polaker (des: ukrainere og hviterussere — R.J.). ... Stalin påsto at den befridd del av Polen tilhørte Hvite-Russland og Ukraina, noe som naturligvis ikke er sant». Men den som farer med løgn er Mikolajczyk selv. Jeg skal nøye meg med et par korte utdrag. «Encycp. Britan. bd. 18 forteller f. eks. at det i de østlige områder av Polen for 1939 bodde om lag 5,5 mill. ukrainere og hviterussere. (Dette er betydelig mindre enn hva russerne oppgir, men jeg skal her bare holde meg til nøytrale kilder). «Aschehous Konv.leks.» bd. 8, skriver at «Polen besatte et langt større stykke land mot øst enn der var tilfallet det (på Versalleskonferansen — R.J.)». Og «Svensk Uppslagsbok» bd. 21, anfører at «grensen for det sammenhengende polske språkområde i Øst-Polen utgjorde en linje langs øvre San til Peremyssj, derfra nordover langs Bug til Brest og over Bjelostok til Grodno ved Njeman. Øst for denne linje besto befolkningens hovedmasse av hviterussere og ukrainere.» I dag går grensen mellom Sovjet-Unionen og Polen temmelig nøyaktig slik som angitt i «Sv. U.», dvs. den gamle språkgrensen. Og dette kaller sjåvinisten Mikolajczyk for «historiens infameste skjensel» (Ap. nr. 26)! Også mange nordmenn (sist hr. Martens i Ap. for 2. ds.) snakker om at «Polen mistet omtrent halvparten av sitt territorium», hvilket åpenbart må bero på en misforståelse!

Vad det gamle Polen et demokrati? Mikolajczyk ynder å snakke om demokrati. «Forsøk å forestille Dem at De er polakk — som jeg.» skriver han f. eks. i Ap. nr. 5, «at De ennå betrakter den personlige frihet som en selvfølge, at De fremdeles krever respekt for menneskerettighetene, at De hevder alle menneskers rett til å handle, tale og stemme etter sin overbevisning». Og han lar det gang på gang komme til uttrykk at det Polen som gikk under i 1939 og som avfødte den polske Londonregjering, var en demokratisk stat. Men dette dementeres kategorisk bl. a. av følgende utdrag fra «Arbeiderens Leksikon» bd. 5: «Pilsudski gjorde sin tilhenger Moscicki til president (en post denne bekleddet til 1939 -R.J.)og gikk straks i gang med å omdanne Polen til et halvfasistisk diktatur. Valgte til Sejmen i 1939 gjennomførtes under utøvelse av

en usedvanlig valgterror....» Kommunistpartiet var forbudt. Nevnes bør også at Mikolajczyk var medlem av diktaturstatens «nasjonalforsamling», fra 1930 til 35. Det må enn videre være tillatt å minne om polakkenes høyst «demokratiske» rov av Teschen-området fra Tsjekkoslovakia i 1938, mens dette land lå under den tyske jernhæl. «De eneste rester av demokrati i Polen i dag er prekestolene i landets kirker», forteller Mikolajczyk. Det er i alle fall mer enn en kan si om det gamle Polen, hvor de katolske polakkers overgrep mot og forfølgelse av den gresk-ortodokse kirken hørte til dagens orden!

Katynskogen. Mikolajczyk og hans venner fra det halvfasistiske Polen går god for tyskerne røverhistorie om at de i april 1943 «fant» en massegrav med 11 tusen polske offiserer «som ble drept av Sovjets hemmelige politi», for å sitere Mikolajczyk. Han farer her med løse påstander, for noe bevis har han selvsagt ikke. Men han kolporterer den giftige naziløgnen for derpå be-
hendig å søke dekning bak «Uncle Sam»s brede rygg: «Tyskerne tok katyndokumentene med seg til Tsjekko-slovakia, hvor det er all grunn til å tro at amerikanerne har tatt vare på dem» (Ap. nr. 22). I sin lver etter å renvaske naziforbryterne kommer Mikolajczyk i skade for å forsnakke seg. «All post fra disse offiserer hadde opphørt i april — mai 1940», forteller han i Ap. nr. 16, mens det i nr. 20 heter at «vi visste f. eks. at de hadde skrevet til sine familier våren 1941». Mikolajczyk er ikke alene med sitt gemene forsøk på å dytte skylden for uåden i Katyn over på russerne. Den norske «London-polakken» hr. Mossin, har i Aftenposten for 17. januar søkt å komme med en «avsløring» han og. Under overskriften «Sannheten om Katyn» skriver han: «Det var general Bors organisasjon som har vært i stand til å bevise at russerne begikk mordene i Katyn». Hr. Mossin har etter hva han sier fått sine opplysninger direkte fra denne lederen for London-polakkenes hjemmestykker. Og han forteller at en mengde papirer ble funnet i lommene til likene og tatt vare på av medlemmer av general Bors organisasjon, som så sendte papirene videre til London. «Jeg har selv sett et fotografi, funnet i lommen til en myr-
det major, hos hans enke i London», skriver Mossin. «Hun var velkjent i det allierte diplomati i London under krig-
en, og er en personlig venninne av en høystående norsk marineoffisers frue». Ja, det var jo meget interessant. Men hva har egentlig denne sladderen med «bevis» å gjøre?

Warszawa oppstanden. En annen sjofel og helt grunnløs anklage mot Sovjet-Unionen fremsetter dr. herrer Mikolajczyk og Mossin i forbindelse med polakkenes oppstand i Warszawa sommeren 1944. Mossin snakker om «det gemene forræderi russerne begikk ved ikke å rykke det beleirede Warszawa til hjelp», og Mikolajczyk legger heller ikke fingrene imellom. Han fabler om «en av de verste forbytninger i det kommunistiske Russlands historie..... Være kvinner og menn kjempet til den absolutte tilintetgjørelse — mens utallige divisjoner av den Røde armé lå og ventet i forstedene» (Ap. nr. 28). Det er forøvrig merkelig at mens Mikolajczyk oppgir de polske tap i Warszawa til hele ¼ million, forteller hans norske sekundant at det gikk med 20 tusen — og han har jo, som nevnt, sine opplysninger fra general Bor personlig! Ja, så stor margin kan «sannheten» ha på visse hold! Nøytrale kilder vitner om at det ikke er et fnugg av sannhet i Mikolajczyk og Mossins gemene beskyldninger mot Sovjet-armeen. I «Krigen 1939—45» (Tiden) bd. 3 s. 155/117 jser vi følgende: «Etter ordre fra den polske regjering i London, (underlig forresten at Mikolajczyk etter det han selv sier, ikke visste noe om dette! -R.J.) begynte 1. august en alminnelig folkereisning i byen. Den fant sted uten at polakkenene hadde truffet noen nærmere avtale med den russiske overkom-

mandoen.... Før russerne kunne ta opp angrepet igjen, måtte de ha fram forsterkninger. Omkring 11. september tok russerne opp igjen angrepet på Warszawa.... Men tyskerne førte fram store forsterkninger og de russiske angrepene ble slått tilbake.» Ja, slik ser altså sannheten om russernes «gemene forræderi» ut i virkeligheten.

Mikolajczyk har med sine artikler som er spredd over hele verden - villet skade Sovjet-Unionen og det russiske folk (foruten naturligvis å tjene mange gode dollar). Men han har smurt for tykt på, og dette vil sikkert felle ham i alle tenkende og hederlige menneskers øyne. «Artikler fra flyktede statsministre og andre politiske flyktninger kan aldri bli tilstrekkelig objektive», skrev professor dr. med. G. Langfeldt i Morgenbladet for 31. januar. Nei, det kan de såvisst ikke, men de gjør likevel en ikke ubetydelig «nytte» i den store hetskampanjen, som drives mot Sovjet-Unionen!

(Alle uthevelser i sitatene er gjort av meg -RJ.)

attendant, revisor

Mikolajczyks artikler.

London, 11. februar. (NTB. fra Reuter). En høyerestående funksjonær i det polske utenriksdepartement har protestert i den britiske og amerikanske ambassade i Warszawa mot at landsforederen Stanislaw Mikolajczyk har fått kringkaste sine artikler over britiske og amerikanske kringkastingstasjoner. Det polske parlament fratok Mikolajczyk hans polske statsborgerskap for forræderske handlinger mot fedrelandet.